

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYO MÁSA.
1882.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS BARTALITS IMRE KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
 postal bérmentes szétküldéssel:
 Egész évre 2 frt.
 —**—
 Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
 hogy a lap szellemi részét illető közlemények,
 előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
 BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
 Egész oldal 20 frt.
 Fél oldal 10 frt.
 Negyed oldal 5 frt.
 Kéziratok nem adtnak vissza.

KOSSUTH LAJOSNAK.

Elfojtsa-e a sziv tovább is
 Rejtett, sötét búbanátát —?
 Tört nemzeted, — kinek te egykor
 Szabadságát megalkotád?
 Óh, mert sajog, szenved a lélek,
 Midőn hozzád panaszkodik.
 Óh, mit teszesz, ősz bajnok, midőn
 Hazánk egén alkonyodik?

Imádkozál szabad hazáért; —
 Szavad meghallgatá az ég.
 Rabláncz lehullt jobbjágy kezéről,
 S szabaddá lett a szolganép!
 S most szót emelsz, hogy a te néped
 Szolga maradjon és legyen,
 Uj földesúrnak barmaképen
 Jármot huzván, keservesen!

Fényes szabadság forró napja,
 Melyet egünkre te hozál!
 Óh hát muló láng akkor fényed,
 Eloszló ősz nap sugar?
 Mert ronda sáskahad tenyészik
 E hazán, fosztván mindenét,
 S ha még soká, soká így tart ez: —
 Koldus s ismét rab lesz a nép!

Törekszik, fárad, küzd a nemzet,
 Hogy rabigáját küzdje le.
 Pinkásztól, Árontól, Iczigtól
 Úgyis eleget szenved.
 S lerázni, a midőn akarja
 Magáról a csaló hadat,
 Magyar néped te kárhoztatnád,
 Te vádolnád, saját magad?

Ha széttekintnél vert hazádon,
 Tudom, tudom, fájna szived.
 Viskó jut a magyarnak, azt is
 Doboltatják a Helfiek!
 S míg a zsidóság gazdagodik:
 Magyarnak nem lesz semmije!
 ... Óh, ha szétnéznél e hazában,
 Nem ámithatna Hefli se!

Nem ámithatna érdekelt fél,
 Szabadság dicső bajnoka!
 Kinek lánglelke, nemzeted közt,
 Szabadságot sugároza.
 Belátnád, hogy zsidó hibás, és
 Roszul beszéltek teneked:
 Hogy házi zsidó, Hefli Náczi,
 Még téged is hogy — rászedett!

Egy antisemita zsidó levele.

Thekintheses szerkesztőlődő ország! Nem szherethem a bevezethést, mely a thelekkünvi orak dolga, azért ejjenest a dulogra thérem; de azért mégis bocshánatot khérődzöm, hojd allan roz magyarsággal irom — kirtul nem vadjom tehetős, mert a kirtül én magyarul thanoltam, az maga is lengyel zsidó volta és annyit sem tudta, mint én. Vannak allanok is a mi népünk khüztött a mik semmit sem érthik — azért ezek közt a khótni valók khöz én még első helyen állom. (Elhiszszük. — Szerk.)

Tegnap edj nadjszörri lakodalom volta edj Mojsze nevezetü városban, a hol megházasodta magát a Kheck Mórícz leána. Ez a jó madár vele viseli a nevéjét, mert allan népszherő ember, a khi már itth csaknem minden pharasztot megkhupaszotttha. Kheck Mórícz ör odjanis a phesti bank- és másféle zsván ve-reinoktól 60%-re hozza khi phnzot, és itt Mojsze és vidékén 100%-re adja ki — minek falthán már khét thüczat jerekhet és leant férjhez adta, khik khözöl 6000 frton alul edj schem khapta Mitgift (Váj mir! bizon mit Gift, mert ez illen nem bü-schöletes phnz, rozabb a méregnél.)

Hát ez a rókatorkos mentében járkháló fhekethe schárga zsidó fulthett mogában, thartogatni edj gewaltige Hochzeit, mi-évbul elüször is lehozathott maghának a khüz nóthárjos orat, és a hivatalos árnyékját, a khi mindig khiseri, mint Kheck Móríczt a szhegén emberek átka — s hadjotth moghának inventerizoti minden fléle hozománt, hojd majd mikhur a herr kíntf-tige Schwiegersonn cridat mondja, khi thodja az ifjú asszon pháirozni az iyen keresetvel a hitelezőlődöket; mikhor megtürthente, megérkhezőlödöthek a vendég orakhok és dámák, khik thübnire a vidékhi szorekeblü álltak, mivel Kheck Móríczt ör nem csak azokhakat kheveseli a szhegének khözül, a khik idegenek, hanem még saját atyája fiait is...

A lokhodalom menüje borzaszthó najdszerő volt. Már edj héttel elübb minden bolond birkhákokat üsszeszedett Kheck ország, s mivel a ludak is najdon düglötték, ebbül is vette valami 5 darabokat. Vannak a kik láttak mikor a sakter káromkolódta, hojd edj chüppér vér sem folikh, mert a szegén ludakhok najd részben meghalták útközben. Khölönbén ez nem thette szemmit, mert azért kithönő jó ize volt mindennek, csak azon phanaszkholódott a helybeli dakter, hojd másnap a fhadjutól ugy össze ragadta a bajósza, hojd fhorró lugban khüllettel khimosni, de azért a szájjának most is allan szhagája van, mintha edj khilo mártott jertját ette volna. A többi khereszényi vendégek, mint példának okhájáért a phatikárjos, khántur, khüzjám, katolikus káplán orak, phőjedző, mind a szhücs mesterséget produkálták, a menniben jomruk Etna módjára láburogólódott. A thübbi diákul van...

Esthère a Náci bácsi khuesmájában a najd thermot khiréndálta Kheck ör, hol a tháncz khüvetkezte magát; de a Náci bácsi igen ukhos ember, és már előre khárból-savval fher-tólenítette meg a szhálát, s mivel előre tudott, hojd majd bor helett isszák az ünsern Leutok csakh czitromos vizet, a khutak fhenekhén a shárt edj hosszu phözával fülkheverte s edj khis eleven khénesöt thette bele.

Fél kilenczkhor szhállingózták a mustra birka fforma vidéki zsidó gavallérok s a helybeli dámák, khik khüztött szhép khvesen jelentek meg, mert Kheck Móríczt országot, khi az ő fléle naját is megshalja — shenki sem szereti — azért sojtát unoka fűcske a khópé Schmülle is azt mondotth róla, hojd nálánál jobbkhat fülkhütözték, azért nem is eresztheth ám el még a szulgálóját szem a lakhudalomba s már előre megjüvendőt, hojd milyen schmutzig molatlshg fogja lenni. Ebben a kurhely Schmülyen edj igen jó fiksárius veszte el, khár, hojd valaki meg nem thanálta.

A francziát edj kecske fflurma szhabó leginből letht thánczmester rendezett s udj összekhuzálta, minth a czhernát. Legthübbet érthe a hangja, a khi ollan volta, mintha hasbul beszélté volna.

A tshárdás legmolatlshgobb volta, a khi udj járthák, akhár csak a khecseké. Sola annyi ludtalpu embert nem láttam, mint itt. Az edj Keveck Tónin kívül, a khi udj is valami khereszényi ember khüldte a világra — s a khi a kerezényekkel üsszeolvadást najdiban jakorolja, s a khi nyirfa bugyogóban jártha a balandját, — mind strupirt emberekből állta e búcsös khompáni.

A khutból végtére kifogyta a viz is, meg az eleven khéneső is s allan najd schürgölődés fflurogólódás lethte, hojd a the-

rem levegőjén is megérzett már, mivel a postamunkát lehetetlen volt rendes időben és rendes helyen theljesitheni...

A khereszényi vendég orak a khaszinába thakarodtak és fhekete khávéval jóljithotthak magokhat, de az ünsern Leut, a khi mindenfléle szhagban jól érzi magát, thovább is otht maradtha, s jónörkhötte a zsidó khántur concertjében, a khi allan voltha, mint mikhor valami pajta kha pu csikorogja. Mikhur ez elfudjotth, akkhur az a szhentelen khámfor thányért hurlta khüriül és zsebre dugott a jüvedelem — khit a khürosztén khántur udj fhözött le, hojd szinthe énekhelte, még phedig igen jünörten, ez után thette a tányerbe edj fithős bankhót és szedthe az Arany János szobrára, a khire a zsidó khámfor semmit sem adta. Ülég hozzá, hojd a lakhodalom elmulta, melynek khütlésgeit már iparkhodikh Kheck Móríczt ország helyrephótholni, mert már azótha a harmadik licitációt hirdettette khi Bálint órral a városházánál.

Mojszen khölönbén nincs más ójshág, mint az, hojd most khészül az utcán a G-ik lámpás, a khi nem valami najd világosságra mutatja, s hojd a város khüzepén levő thóba halakhat thelepithenek és esholnakhokat chinalattják.

Bleib'n zi gezond, ünd szolz zi a Glück hobn lieber Herr Redacter!

Zrinyi von Pinkász.

Országgyűlés, november 15. 1882.

Mezei Ernyő interpellációja.

Mezei Ernyő: Tekintettel azon veszedelemre, hogy a határainkon legujabb időben felburjánozott „Egyenlőség“ nevezetü kártékony tövis, szolgálata teljesítése közben bizonyos Bary József nevü királyi mezőbíró sarui talpát veszedelmes módon összeszurkálta — kérdem az igazságügyi miniszter urat: intézkedett-e már, hogy jövöre az ily súlyos testi sérelmek megakadályoztassanak?

Pauler: Miután a szamártövis mint egyéb kártékony elődsi kiirtása iránti intézkedés nem az igazságügyi — de a földmívelési miniszter szakkörébe tartozik, kérem az interpellációt a t. földmívelési miniszternek kiadni.

(Kiadatik a földmívelési miniszternek.)

Gr. Széchenyi: Alkalmat veszek magamnak a t. képviselő ur kérdésére azonnal válaszolni, kijelentvén, hogy a miniszter-tanács ez ügygel s ezzel kapcsolatosan egy másik országos kalamitás mikénti elhárításának rendszabályával már is behatóan foglalkozott, értem a roppantul elszaporodott mezei egerek kiirtását célzó intézkedést. A kártékony állatok ujabb statisztikája szerint ugyanis a szóban levő férgek száma nálunk mai napság körülbelül 650 ezerre megy; e roppant sokaság a szorgalmas földmívelők véres verejtékével elmulkált vetéseit már csirázás előtt, vagy csirájában elpusztítja. A minisztertanács abban állapodott meg, hogy ez ügyben legközelebb az ismert világ szakértői és kapacitásaiól álló ankét hívassék össze, s ennek véleménye lesz kikérendő. Az ankétbe meghivattak: Faraó hires egyiptomi mezőbíró, Vespasianus Titus nagyhirü római állatszelidítő, Drentelen kitünő orosz természettudós és több tapasztalt baltai orosz mezőgazdák. E módon reménylem a sikeres remedium mindkét irányban meg fog találatni.

Kérem a t. házat, válaszatul tudomásul venni. (Tudomásul vétetik.)

Solymosi Eszter.*)

Ezer villámot adjatok kezembe!
Ezer mennykőt, s mindent — mi pusztít, öl;
Bombát, mit a zsidók közé kidobva —
Szétszaggatott testüknek átkos rongya
A végtelen légűrbe hullna föl.

Ezer villámot adjatok kezembe!
Hogy csillapítsam szívek boszúját.
Vagy jöjjön e földgömbre minden ördög,
Hogy megtisztítsák végre e földgömböt,
S pokolba üzzék Izrael fáját.

Ezer villámot adjatok kezembe!
Mit e kép fest, vérlázító eset.
S hogy ez való: én meg vagyok győződve;
S ez az, mi szívem úgy szorítja össze,
Mitől ajkimról ily beszéd ered.

Egy ártatlan leány fekszik kötözve;
Körülte látsz sátáni arczokat.
S a vérszopó fajzat gonosz csoportja
Az ártatlan leánynak vérét ontja!
Borzongat rá a pusztá gondolat.

Szegény leány! csakis mivel keresztény,
Azért szenvedt ily borzasztó halált.
És kik azok, kik ezt tevék szegénynyel?
Egy átkozott fajzat, mely teljességgel
Nem tisztel embert és Istent nem áld!

S az ártatlan leánynak szüzi vérét
Pokoli kéjörömmel izlelik...
Hah! Isten! ég és földnek alkotója,
Ki látod, mit rejt bünös zsinagóga:
Mért nem csapod közéjük mennykővid?

Kiválasztott nép volt, de eltasztád,
Mert nem tisztelt és nem tévé a jót;
S mivel szívök te töled távol állott:
Parancsaid csak irva voltak nálok,
Nem voltak hiv imádód s háladód.

S hogy átkod összes sulya rájuk szálljon:
Meggyilkolák Fiad, egyetlened.
De rajtok is van rettentő nagy átkod:
Szétszörtad őket, hogy e nagy világot
Barangolják, mint elcsapott ebek.

S bár széthasadt az ősi templom-kárpit,
Bár templomuk földig lerontatott:
Ők mégis — mint az emberekkel szoktak —
Istennel is oly vakmerőn dacolznak,
S a hol kérnék Istent, gyilkolnak ott.

Mit várhatnánk tehát e ronda néptől,
Mely kész megölni Istent, Messiást?
Mely — kökemény szívében telve göggel —
Dacolni mer az éggel és a földdel,
S a Talmudért gázol egy szentirást?

Utálatos hát minden porcikájuk.
Azért ezer villámot adjatok!
Vagy jöjjön újra Jézus szent haragja,
Hogy villámit tüzes korbácsba fonja.
S pokolba üzze ezt a fajzatot,
Mely nem néz Istent, embert, templomot!

Vulkán.

Ulpianus Iczig, jogász és Aesculapius Pin-
kász, orvosnövendék discursusai.

Ulp. I. A madjar Hoffmann Phál thonáronkra
böszkhék lehetjük. Sinált edj phumpás zsidó-
k hördés.

Aesc. P. Csakh az khár, hodj meg is fejtette
nadjon, hogy ő — zsidó!

Aesc. P. The, a bhálbizuttság ölésén khár vált
nekhed olj nadjon thözbe jünnöd mogadat. Mikhor az
a goj thonácsolta, hodj a jordánok khikhöszöböl-
tessenek, ha nem motatthad volna khi, hodj zsidó
vadj, még be is választathakh volna.

Ulp. I. De az orrom...

Aesc. P. Az már más!

Ulp. I. De mégis sinálta nekhem az a goj
rebach. — Letth belüle phárbaj. Baj nem thürthént,
s én lettem edj — lovag!

Orakulum.

A pozsonyi kravall a zsidók közül sokat felkergetett
Bécsbe; a bécsi kravall meg sokat lekergetett Pozsonyba. Amint
a csillagzatok járásából kimagyarázzuk, ha Pozsonyban és Bécs-
ben egyszerre üt ki a kravall, a pokolba fognak menekülni.

*) A „Füstölő“ II. évfolyamának első számában megjelent
ily főiratu képhez: „Az ötvenhetedik században.“

A TILOSBAN.

A kelepczébe kerültek [a letűnő holdhoz]: Jóltevők! ne hagyj itt bennünket! Téged imádunk, benned bizunk: szabadíts ki a veremből. Mert ha a nap felkél; itt kap a gazda, s jogosan becsülteti ránk minden kárát!

Ötvös Károly: Többet nem tehetek, mint amennyit tettem; láthatjátok, hogy most már az én erőm is egyre fogyóban van! Fényem veszni készül... Nem segíthetek én már rajtatok... Kél a nap...

Epigrammák.

Jakab orra.

Hogyha Jakab felesége ugorkát főzni kívánna,
Tiszteri főzéshez a Jakab orra elég!

A táti öröme.

Ógy örölöm mogomoth fiamon, hojd mily thodományos.
Még alig hét éves, s már djönörün zsebel ő.

Vaskozú.

Hogyan oldja meg Janó a zsidókérdést.

Reudör: Mit csinász, Janó?
Janó: Zsidókérdést oldom, mert zország zatyák úgy sem
mernek belekapni....

Fáklyás zene alkalmával.

Tisztelt barátim! Küszönöm irántam, mint új füldes urok
iránt tanusított figyelmüket. — Önök, úgy látszik igen rossz gazdák.
Avagy nem lett volna okosabb a fáklyák árán nekem egy szép gyé-
mánt mellűt venni? Mert ez a büdös szurok füst cimulik, de a
mellűt egész életemen át viselhettem volna. Azután meg a tön-
tésznek nem is vagyok barátja, mert tudom: hogy ha engem akasz-
tani vinnének, még nagyobb tömeg venne körül.

Egy h a n g: Az isten segítse rá nagyságodat!..

Stern ur filozófiája.

Stern: Khérem fisháros ór tharthozok én iskolát és
themplomot reparáltatni?

Ügyvéd: Igen bizony.

Stern: Forcsa! Iszen én a szentgróti rabinus fhárójába
tharthozom.

Ügyvéd: Az mindegy, azért mégis önnek kell az egy-
ház és iskola jó karban tartásáról gondoskodni.

Stern: No ez mégis nagy teher.

Ügyvéd: Tehernek ugyan teher, de ez a teher jogok-
kal is jár, például ha ön valamikor tönkre menne, a templom
jövendelméből segélyre, sőt tartásra tarthatna igényt.

Stern: Bravo! Menjen khérem utalványoztasson neklem
a baltavári plebánossal 100 florin segélyt, mert az idén ugyis
elverte a jég gabnámát.

Vöröshagymák.

Miben egyeznek meg s miben különböznek a
„rózsavirág“ és a „Rosenblum“?

Mindkettő „illatos“; — csak hogy az elsőnek
„rózsaillata“, a másodiknak „hagymaszaga“ van.

A zsidó haragszik, ha lerántjuk, hát jobban

szeretné, ha felhuznók?

Mi a sajtó-szabadság?

— A hevesi körvény a Házban. —

*Excellentiás nagy uram,
Kigyelmed oly okos ember,
Sok sornaliszrt firtatá már,
Megfirtatom én is egyszer:
Mi az a sajtó-szabadság?*

*„Hogy mi a sajtó-szabadság?
'Sz benne vagyok a nevében:
Magyar embert, a jó embert
Magsajtolni nagy keményen.
Rajta vagyok, hogy szabadon
Dolgozzék is az a sajtó:
Csavarints a srófós végít
Bakter, fináncz, végrehajtó.
S bakter, fináncz, végrehajtó
Ha kifáradt a munkába'
Testvériség szerint jön a
Zsidók sajtó-szabadsága...
Hát ez a sajtó-szabadság.“*

MAGYAR KAKAS.

Enyhítő körülmény.

A p ó p a (az elítélthez): Immár szállj magadba bűnös lélek. Nagy bünt követtél el, raboltál, loptál. Bizonyos, hogy a pokolban méltó büntetés vár reád. De mégis lehet, hogy Plutó némely enyhítő körülmény miatt, t. i. hogy nem vagy zsidó, mely a legbűnös a világon, irgalmas lesz kissé irántad.

KRÓNIKA.

November hó.

15-én. **Kenediék** egy clubot akarnak szervezni, a melynek célja a magyarosodás lenne. Némely roszakarók azonban azt mondják, hogy csak zsidó a zsidó, ha kikeresztelkedik is. Kenedi (Kaufmann) „veto“-t mond.

16-án. **A fényes porta** azon hír hallatára, hogy Magyarországból a zsidókat mindenáron Palesztinába akarják küldeni, kemény tiltakozást intézett a hatalmakhoz, melyben kijelenti, hogy ő csak azon esetben hajlandó ezen óhajnak eleget tenni, ha a zsidók mint a héringek beszózott állapotban expedíáltnak oda.

17-én. **Hoffmann** egyetemi tanár erre kijelenti, hogy ő nem hajlandó magát a beszóztatás procedurájának alávetni, mert ő, mint a féle nagyobb fajta hal, a stokfishok osztályába tartozik.

18-án. **Egy vén zsidónak**, mellesleg régiségbuvárnak a „Füstölő“ zöld boritékán hirdettet antisemita jelvényeken akad meg a szeme. A rossz szemű juda sarjadék „anti“ helyett „antik“-ot olvasván, rohan a „Füstölő“ kiadóhivatalába, antiksemita jelvényekért, melyekből készségesen meg is vett 5 darabot.

19-én. **Kossuth** Lajos, a legnagyobb élő magyar, dicsőségét megsokalván, a zsidó ügy védelmére kel, minék folytán a pozsonyi izraeliták szent Márton napkor ezután neki is két kövér ludat küldenek, melyet Helfy Náci fog Turinba szállítani.

20-án. **A tapolczavidéki antisemiták** 2000 aláírással el látott kérvényt nyújtanak be a képviselő házhoz a zsidók „v i s z s a e m a n c z i p á l á s a“ tárgyában, mire Csemegi nagy náthát kap, s akkorát tüsszent a kodifikáló bizottsági tagok szeme közé, hogy azok a hébernedű-ár miatt kénytelenek székre ugrálni.

23-án. **Polónyi** nem tartja magát a „sajtószabadság“ leghivatottabb bajnokának. Igaza van! Mert ha nem akarja kimutatni gyalázatos képmutatását, a hazafiasság leplevel takart zsidó szemtelenséget, köpenyegforgatást csak nem is érezheti magát hivatottnak a mellett a röpirat érdeke mellett szólani most, a melyet ő vádolt be? Hejh, Polónyi, Polónyi hidd meg, hogy lónyi ostobaság rejlik különben is ló fejedben, midőn így tünteted fel magadat. Van benned rafineria, ravaszság, zsidó kombináció elég; lehetsz zsidó, vagy akármi, de nincs elég eszed ahhoz, hogy jól játszd a zsidó gyalázatos szerepét.

25-én. **Báró Sej**(dinumdánun) községi zsidó uraság névét Jurisicsra változtatja — minék folytán a jó községi burgerok szégyenletükben kivándorolnak a városból s lakásukat az 1000 láb magas „Althaus“ nevű hegyre teszik át.

26-án. **Helfy Ignác** a nagyváradiak, szombathelyiek és abrudbányaiak aranytollait összeszedi és Kossuthnak Turinba szállítja. Igaz, hogy zsidónak való a tollszedés, mind a mellett Helfy Náci, mikor a tollszedés elemeivel foglalkozott, ekkora kitüntetésre soha sem számított.

27-én. **Abrudbánya** keresztény lakossága ezen incidensből kifolyólag elhatározta, hogy megkülönböztetés okáért az ottani szemita érzelmű urakat jövőre „e b r u d b á n y a i a k n a k“ fogja nevezni.

29-én. **Schwarz** Gyula jogász röpiratot irt a zsidókról, melyben ezt az odiosus kérdést akként véli megoldhatónak, ha a zsidók — mint ő tette — a protestans egyház kebelébe térnek. Hát a vörös tenger mire való? Avagy azt hiszi az a jámbor ügyvédplánta, hogy most már a botból borotva lesz? Majd meglátjuk, ha annak idején lesz-e majd expensnotáinak egy kis keresztény szaga.

30-án. **Az egri izraelita társalgó kör** azon helyes (?) indítványt tette, hogy a törvényhozás kéressék fel oly javaslat tételére iránt, mely szerint jövőre csak a magyar kormány által felállítandó rabbi képezdeben végezett zsidó papok alkalmaztassanak s hogy ezental a talmud magyar nyelven taníttassék. Ez különben csak olyan mézes madzag, mert először nemcsak az rabbiképezdek felállítására nincs szükség, sőt még a fennlevők is eltöröndök volnának, másodszor pedig a talmudot akár magyar akár zsidó nyelven tanítsák, abból mindég csak azt profitoroza a körülményesen metélt ifjú ság: „c s a l d m e g a k e r e s z t é n y t!“

A nagykanizsai iparos ifjusághoz.

Még titeket rótt meg holmi tollas Náthán?
 Ki pár évvel előbb bogyrot vitt a hátán:
 S most újságszerkesztő, „Tekintetes“ czímmel,
 S butasága mellett, mély tudományt szimlel.
 Azért rótt meg, hogy antiszemiták vagytok?
 És ti ily gézengúz szavára is adtok?
 Dehogyan adtok, dehogyan, szinte tudom, látom,
 Hogy keltett mosolyra a sok ákom-ákom.
 Csak hadd hadonázzék ő eszlári kelme,
 Lássátok ez nál! mindennapi kelme.
 Ilyen ám a zsidó mindöröktől fogva,
 Kivált ha valaki még pártját is fogja.
 Saját haszna miatt elbolondít tized,
 S mindegyiknek hamis, csinált pénzzel fizet.
 Erényt költ magáról, mit nem ismert soha,
 S mondja hogy a nemzet íranta mostoha.
 Ártatlannak vallja rút, fekete lelkét,
 Melylyel elkobozza a szegények telkét,
 S attól a néptől vár biztos menedéket,
 Kit koldus botra vitt, rút kincs-szomja végett...
 Mely régóta késett, egy örökös átok,
 Czudar átkos fajzat! elközeleg rátok,
 Feltámadt a nemzet, mely álmából újra,
 S bántalmaztatását méltón megboszulja,
 Rajta derék ifjak, a haza nevében
 Bátran ki a sikra, hős orszálan képen.
 Ha kedves hazátok, segítetek rajta;
 Védelmet, oltalmat kér esengő hangja.
 Közületek senki ne maradjon hátra.
 S küzdjete a honért szépen összetartva,
 Akkor felragyog még gyászba borult napja!

Kanizsai Gyula.

Doctor Kovász József,

egyetemi borbély véleménye a tiszadadai hulláról
 felvett orvosi jegyzőkönyvről.

Tekintetes talmiaranyműves Károly országgyűlési képviselő ur! Jóllehet a klinikai vágóhídon annyira el vagyok az emberek fráncsirozásával foglaltva, hogy siettemben a sobes kezek helyett egészséges lábakat is fűrészelek le és császárvágásokat élők helyett halottakon a legnagyobb bravúrral végezek, mi által horihorgosságomat akkora nyubbussal környezik, hogy a győri dűledező vigyázó torony helyébe is engemet készülnék candidálni — mégis készséggel teljesítem kívánságát, s csak hogy a bonyolult eszlári komédia valahára véget — ne érjen, az összekuszált gombolyaghoz én is hozzájárulok egy matolányi ostobasággal.

Mindenek előtt bocsánatot kell kérnem öntől legnagyobb előjósza, hogy idő rövidsége miatt nem terjeszkehdhetem ki véleményemmel hetven évnél hosszabbra. „Szápienti póca“. (Kérem, pauca nem francia szó, hogy ön az a u-t ó-nak mondja — Szedő.) Tudom, mikép a számár laicusok között lesznek olyan lusták, kik, annak elolvasását az országos közmunka leszolgáltatásával egyenlő cathegóriába helyezik memorandumot s inkább a majsa-felegyházi homokos országut megkavicsozására vállalkoznának, de ez nem szomorít el engemet, mert meg vagyok róla győződve, hogy miként Tróját a nevezetes faló nélkül soha sem vették volna be, hasonlóképen én is megtéveszttem a már is ferde ab zacskokon járó közvéleményt. Valaki csak megadja az árát, ha más nem — a zsidók...

Tehát én, doctor Kovász, ki nemcsak orvosi tudományom, hanem Jákob-létra termetemnél fogva is kimagaslom a hétköznapi emberek közül (Tudjuk, hogy ön a halottakat is feltámasztja — boncolás közben. — Szerk.) ezennel ünnepelesen kijelentem, hogy a Tiszából kifogott da da, akarom mondani a dadából kifogott Tisza senki más, mint Solymosi Eszter. A hivatalosan kiküldött orvosok bizonyosan be voltak rugva, mikor a hullát megszemlélték, mely lábvizvételkor belebukott a folyamba, mit már azon körülmény is igazol, hogy attól a maroknyi kékítőből, mely kendője sarkába volt kötve, azon a tájon, hol kifogták, három mértföldnyire kék lett a Tisza s ha esetleg a kendő másik sarkában keményítő lett volna, s egy téglázó vas, a halászok vízbe áztatott ingeinek nyaka és mánzettái úgy megszárdultak volna, mint a fővárosi uracsok Vatermörderjei.

Tiltakoznom kell az ellen a feltevés ellen, hogy a kérdéses holttest a Ferenci kávéház eszteli női látogatói közül került volna oda, kiket én, mint mindennapos vendég egyenkint és személyesen ismerem, — avagy nem lehetséges az: hogy egy a Solymosi Eszti korában levő serdülő leány az általunk istápolttársadalmi szellemmel fogva már 13 éves korában megizelje a tiltott gyönyöröket?? Ma, midőn 4 éves czibalmosok ragadják bámulatra a világot és a liliputiak személyében két külön nemű araszos kis embert völegény és menyasszony gyanánt mutatnak be, semmi csodálkozni való sincs az emberek korai érésén. Lám! Gyulai Pál nekem térdig ér s mégis oly hatalmas kritikái dorongot emelget egész könnyűséggel, melyet én 16 markos ember két kézzel sem bírnék el. Nézzük meg továbbá a parányi kolibri madarat, mely ha arra várna, hogy oly nagyra nőjön, mint a bérczi sas, — e kedves kis szárnyasok faja már régen kiveszett volna...

Dictum factum profabilis atque punctum Solymosi Eszter megvan, ha még úgy tagadják is ezt a tényt, azt is tekintve, hogy Pozsony megyében úgy is agyonverték egy zsidó asszonyt — tehát kvittek vagyunk. — Ergo ne üzzük fűzzük ezt az eszlári komédiát, hanem inkább simuljunk a zsidókhoz és rendezzük váltóinkat.

Üdvözlí és csókolja önt imádója

dr. Kovász József.

N. B. Ha a központi zsidó egyesület által felajánlott s annak javára most már bizonyosan visszamaradó 5000 fte felosztják önök maguk közt, rólam se feledkezzenek meg. Viszonosságból majd inkább ingyért amputálom barátom uram lábait — úgy sem tud azokon maga járni.

Polónyi-e vagy Mezei Ernyő?

Wahrmann Mórhoz, a zsidó mustra birkák bojtárjához Polónyi és Mezei Ernyő folyamodványt nyújtottak be, a melyben készséggel ajánlkoznak a Wahrmann-féle birkák őrizetére.

Wahrmann habozik, — nem tudja melyiket fogadja meg — k u t y á n a k.

Beer Dániel életfilozófiai tétélei a Beer Számi kis fiához.

Ha nekhd valakhi adja volami, azthat fhagadljál szhivesen, még ha phafan is, merth a bíró darabonkhént ezt is 5 frtra beeshül.

Zhámikhám, dhíeshérjél a más phorthékha, ha már megvetthél s djalázzál a magadét, ha már azthat eladthál.

Annál pohább lesz a tied vánkos, mennél kheménjebb a thied japjós zsák.

Szidljál Zhámileben minden zsidót, hodj a khereszthént te öthessél.

Ledjél the fiam homanos, szheressél ennélfhagva nemcsakh a zsidó feleboráth, hanem még a khereszthént is; de ezeket csak njózni.

Hodjha the belöled lesz edj shackther, lábánál fhagva akhaszszál fel a zsidó Messiás, a Rothschild khépit, ódj akhor senkhi she nem hiszi nekhd, hodj the öthél meg a Sholymosi Eszthert a hosvéthi pháskhába bele.

Jót thenni szhép, de nem jó dhalag! Érthettél Zhámikhám?

As öreg Grósz levele, fiához.

Lieber Sándorlében!

Mégis sak khotya jerek vadjol the Sándorlében. Hiszen the vadjol edj valóságos Phaul Khinizsi! Osztán azt mondja az a khomisz goj világ, hodj a zsidó gyáva! Hát nem elég báthurság khell ahhoz, hodj valakhi edj thültött phisztoly elé álljon, (az ám kapukules elé) hát nem elég vitézség kell ahhoz, hodj valakhi szembe nézzen a halállal, mint azt the thettet Sándorlében? Áj vé, ha rágonolom a thied helyzetébe, hát Mózes-ucsese félekh a nyovalya thöréstől! Szinte örüli a lelkiem magát, szinte dhagad a kheblem, hodj félem magamat, hodj a lábim gombjai lepathognak, ha rád nézek! Szinte elfog a bhószkheség, ha elgondolom, hodj the az én fíjam vadjol!

Sándorlében, én sak aztot mondó vadlok, hodj the vadjol Izrael néphének edj nadj reménysége, thalán the vadjol a Messiás! Hiszen jogász már valthál, miért ne lehetnél the edj Messiás? Ephen ezérth vidjáz mogadra fiamlében, ne hadd magadat, ne menj mindjárt párbajshodni, merth thudod Sándorlében az a revolver még is sakh veszélyes volami, én még hozzá se merek nyólni, mert félekh, hodj elstúli moghát. De a becüslet előthéd a fő, (a mi elég nadj balandságh thüled) akkor fogadd el a párbaj okhoskodást, s ha megsebesülöd magad, föfogadjuk Ötvöst, Juda néphének államügyészét, szerez az majd nékhd thörényes uthon, legalább fémillion florin khárhphólast, bele nem számítva az ödjvédi honorirung, a mi nekhd thiszthza haszon.

Apróp! majdnem elfelejthettem megírni, hodj a miengk rabbi ozthat prédikálta, hodj the vadjol edj echt zsidó, the vadjol edj Dávid, the leszel az Izrael néphének az, a mi a goj Madjarokhnak Arphád ophájukhi, the foglalod el majd az egész Madjarországh, the leszel edj general, merth the vadjol a legvitézbb „zvisen únsere Leut!“ nem szép hasonlathok?

Ezerszer eshókol és útel szerethó ophád

Dalf van Grósz.

Az égben.

Áron: Hej, öcsém, beh kár, hogy az egyiptomiak helyett nem a mi népünk fuladt a vörös tengerbe; legalább nem kellene most miattuk pirulnunk!

Mózes: Bizony, bátyám, én is ugy vélekedem. Egy patkószeggel sem jobbak ezek, mint mikor az aranyborju körül járták a bolondjukat, kiáltozván: „Ime, Izrael, ez a te Istened!“ Csak igaz marad az, hogy „aki delig kurta, delután is az!“

FEJTÖRŐ.

Közl: Zuzár.

3. 20. 37. 22. Rongyos zsidó lova ilyen.
23. 5. 19. 7. 1. Képmása a zsidó híven.
13. 11. 8. 15. 2. Nem ismered ki viseli,
Mert vele arczát elfödi.
12. 2. 26. 25. 1. 37. A mit nálunk ez jelképez,
A zsidónál olyat nem lész.
17. 4. 18. 10. 36. Híres férfi keresztneve,
Kivánjuk: Isten éltesse!
21. 4. 34. 12. Ez nemzetünkön a zsidó.
31. 6. 14. 28. 35. 25. Német város — Ott történt jó!
32. 24. 9. 28. 16. 6. Kellene a zsidók ellen,
De kevés mód van ám ebben.
30. 29. Ezt kötszőképen használod.
33. 27. Ebben is lakik sok állat.
1—38. A mi itt kis verset képez,
Elismert igazságot tesz.

A helyes megfejtők között 5 példány „Füstölő-Naptár“-t sorsolunk ki.

Megfejtési határidő: december 20-ika.

T. I. A rémes história, rémitő — sületlenség! — K. G. (Budapest.) és G. I. (Győrött.) Kérjük szives munkálkodásukat továbbra is. — Cimon. A „saktervágások“ közül egy pár, javításal, beválik. E fajtából mentül többet. — Kükürüclében. Ilyeket nem használhatunk. — Kismarton. Az a tisztelt L. dakter ur még arra nem érdemes, hogy élczlap „legyintse meg“; legyintsék meg önök, az hathatósabb is réa. — Jankai. A vers nem sikerült. Próbáljon prózaban valamit. — Sakterjelölt. Az egyik jön, a másik helyett jobbat kérünk. — Sz. I. A képtárgyat tessék beküldeni, ha jó, megrajzolnátjuk. — Pulpitus. Javitással sor kerülhet réa. Effélékkel igen el vagyunk halmozva. — Vaskezü. Akad köztöttük egy pár igen sikerült. Sorba veszszük E. féléket igen szivesen veszünk. — Magyar népbarát. Elkészítjük. — Csihipuhl. Találóbb álnevet tettünk alá. Igen köszönjük. Üdvözet!

Mihalik István pipagyáraban Selmeczbányán Istóczy Gyözö arezképével ellátott pipák készülnék. (Lásd a hirdetést.) A hoszsu téli esték alkalmával igen ajánlhatjuk a pipákat, mert hát pipaszó és „Füstölő“ mellett könnyebb a zsidó turpisságokat fejtegetni.